

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/303/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5817201901
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5817201901.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci žalobcu B. A., nar. XX.X.XXXX, bytom E. D., O. XXX, právne zastúpeného Advokátska kancelária SLAMKA & Partners s.r.o., so sídlom Dolný Kubín, Radlinského 1735/29, proti žalovaným 1/ P. Q., nar. X.XX.XXXX, bytom E. D., O. XXX, 2/ U. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom C. - P., F. XXXX, Česká republika, právne zastúpenému advokátom JUDr. Zbyňkom Lakomým, so sídlom C. - P., F. XXX, Česká republika, o zaplatenie 6.278 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 11C/11/2017-95 zo dňa 5. apríla 2018 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu m e n í tak, že
žalovaný 2/ je p o v i n ů zaplatiť spoločne a nerozdielne so žalovanou 1/ žalobcovi sumu 2.361 eur spoločne s úrokom z omeškania
· 5% ročne zo sumy 1.213 eur od 1.1.2015 do zaplatenia a
· 5% ročne zo sumy 1.148 eur od 1.1.2016 do zaplatenia a
vo zvyšku vo vzťahu k žalovanému 2/ žalobu z a m i e t a .

Vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 2/ žiadna zo strán n e m á nárok na náhradu trov konania.
Rozsudok okresného súdu z o s t á v a n e d o t k n u t ů v uložení povinnosti žalovanej 1/ zaplatiť žalobcovi sumu 6.278 eur spoločne s úrokom z omeškania vo výške
· 5% ročne zo sumy 1.000 eur od 1.1.2015 do zaplatenia,
· 5% ročne zo sumy 2.000 eur od 1.1.2016 do zaplatenia a
· 5% ročne zo sumy 3.278 eur od 1.1.2017 do zaplatenia
s tým, že spoločne a nerozdielne so žalovaným 2/ je táto povinnosť daná v rozsahu povinnosti zaplatiť sumu 2.361 eur spoločne s úrokom z omeškania
· 5% ročne zo sumy 1.213 eur od 1.1.2015 do zaplatenia a
· 5% ročne zo sumy 1.148 eur od 1.1.2016 do zaplatenia.

Rozsudok okresného súdu z o s t á v a n e d o t k n u t ů vo výroku o zastavení konania ohľadne časti úrokov z omeškania.

Rozsudok okresného súdu z o s t á v a n e d o t k n u t ů v časti výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania medzi žalobcom a žalovanou 1/.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 6.278 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 1.000 eur od 1.1.2015 do zaplatenia, zo sumy 2.000 eur od 1.1.2016 do zaplatenia a zo sumy 3.278 eur od 1.1.2017

do zaplataenia. Mal za preukázané, že medzi stranami sporu existuje záväzkovoprávny vzťah založený ústnou zmluvou o pôžičke. Aktuálne (medziľudské) vzťahy medzi žalovanými (bývalými manželmi) sú rozvrátené a negatívna atmosféra vládne aj medzi žalobcom (otcom žalovanej 1/) a žalovaným 2/. Spornou v konaní bola jednak výška požičaných prostriedkov, a to v sume 3.278 eur ako rozdiel medzi čiastkou 13.278 eur (zhodné tvrdenie žalobcu a žalovanej 1/) a čiastkou 10.000 eur (tvrdenie žalovaného 2/), a jednak okolnosť, či došlo k splateniu požičanej sumy vo výške 10.000 eur (tvrdenie žalovaného 2/) alebo len 7.000 eur (tvrdenie žalobcu a žalovanej 1/). Nespornou bola kúpa nehnuteľnosti žalovanými 1/ a 2/(vtedajšími manželmi) za cenu 21.000 eur, na zaplataenie ktorej čiastočne slúžila pôžička od žalobcu. 2. Okresný súd uviedol, že uzavretie ústnej zmluvy o pôžičke vo výške 13.278 eur nepriamo potvrdzuje zmluva (resp. jej návrh) o zriadení záložného práva zo dňa 12.10.2010. Táto bola síce podpísaná len žalovanou 1/ a žalobcom, ktorého podpis bol však úradne overený ešte dňa 18.11.2010. Dotknutá písomnosť vymedzuje požičiavanú sumu (13.278 eur), bezúročnosť pôžičky, dobu trvania záväzku (do 31.12.2016) a výšku ročných (k 31.12. toho-ktorého kalendárneho roku) splátok 2.213 eur so začiatkom splácania 3.12.2011. Vzhľadom na reálnu výšku splátok (3 x 2.000 eur a raz 1.000 eur) okresný súd vyslovil, že minimálne konkludentne boli dohodnuté (akceptované) nižšie splátky.

3. Ako irelevantnú vyhodnotil obranu žalovaného 2/, že pokiaľ by žalobcovi bol niečo dlžný, žalobca by „po ňom chcel započítanie“ prostriedkov predstavujúcich kúpnu cenu za automobily. Predmetné osobné motorové vozidlá totiž od žalovaného 2/ kúpili synovia žalobcu, a nie on samotný. Obdobne žalovaný 2/ neuniesol dôkazné bremeno ohľadne jeho tvrdenia, že 3.000 eur z pôžičky uhradil zaslaním finančných prostriedkov na účet (ďalšej) dcéry žalobcu. V súvislosti s pôžičkami žalovaného 2/ od jeho otca (H. Q.) okresný súd konštatoval, že uvedené nevyklučuje vznik/existenciu iných záväzkov, resp. požičanie si ďalších prostriedkov od iného subjektu (v tomto prípade od žalobcu).

4. Tvrdenia žalobcu pritom potvrdzovala aj žalovaná 1/. Vzhľadom na ich blízky príbuzenský vzťah a naopak aktuálne veľmi problémový vzťah medzi žalovanými 1/ a 2/ okresný súd sa podrobnejšie zaoberal otázkou pravdivosti a vierohodnosti vyjadrení žalovanej 1/. Vo všeobecnejšej rovine uviedol, že nie je možné považovať každú svedeckú výpoveď príbuzného automaticky za klamstvo. Navyše, v konkrétnostiach súdnej veci tvrdenia žalobcu a žalovanej 1/ korešpondovali s písomnými dokladmi (záložná zmluva a potvrdenia o splácaní pôžičky). Nadväzne okresný súd uzavrel, že výška pôžičky poskytnutej žalobcom žalovaným 1/ a 2/ činila 13.278 eur a jej časť - suma 6.278 eur - nebola žalovanými doposiaľ žalobcovi vrátená.

5. Vo vzťahu k námietke premlčania konštatoval, že uplatňovaný nárok pozostáva z nezaplataených ročných splátok splatných k 31.12.2014, k 31.12.2015 a k 31.12.2016. Keďže premlčacia doba (každý z nich) je trojročná a žaloba bola podaná 17.3.2017, ani vo vzťahu k jednej splátke pred podaním žaloby dotknutá lehota neuplynula. Vzhľadom na omeškание žalovaných 1/ a 2/ s plnením peňažného záväzku žalobcovi týchto zaťažuje aj povinnosť (za)platiť úroky z omeškания. V časti úrokov z omeškания presahujúcich výšku 5 % ročne okresný súd s poukazom na dispozitívny úkon žalobcu (čiastočné späťvzatie žaloby) konanie zastavil. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na ich náhradu v celom rozsahu, keď zohľadnil plný úspech (§ 255 ods. 1 CSP) žalobcu ohľadne istiny uplatnenej pohľadávky.

6. Proti tomuto rozsudku (mimo výroku o čiastočnom zastavení konania) podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný 2/, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že žaloba bude v celom rozsahu zamietnutá. Namietal, že okresný súd nevysvetlil, prečo by si mal/i (žalovaný 2/, resp. žalovaní 1/ a 2/) požičiavať od žalobcu sumu 13.278 eur, keď P. P. (jeden z predávajúcich v rámci kúpnej zmluvy, ktorou žalovaní nadobudli nehnuteľnosť) on sám zaplatil celkovo 11.000 eur (2.722 eur + 125.000,- Kč, t.j. 5.000 eur + 3.278 eur) a žalobcovi vrátil/i 7.000 eur. Odvolateľ naďalej tvrdil, že zostávajúcu čiastku 3.000 eur vrátil od 17.6.2013 do 15.10.2013 na účet dcéry žalobcu P. A., lebo si to vtedy želala žalovaná 1/ (kvôli úšetreniu poplatkov za platby v rôznych menách - Kč, resp. euro). Obdobne totrvával na svojej obrane v spojitosti s kúpou motorových vozidiel synmi žalobcu, keďže to bol žalobca, kto podpísal kúpne zmluvy dňa 2.12.2014 a sumy 25.000,- Kč a 30.000,- Kč vyplatil. Pokiaľ by mu v danom čase odvolateľ dlhoval čiastku 6.278 eur, určite by ju žalobca chcel započítať.

7. Žalovaný 2/ nesúhlasil s tým, aby za smerodajné boli brané listiny, ktoré on nepodpísal; pričom žalovaná 1/ si nechala overiť podpis na záložnej zmluve až v roku 2017, keď už vzťahy medzi nimi bili výrazne narušené, až nepriateľské. V danej súvislosti poukazoval na to, že dňa 7.9.2017 bol oslobodený spod obžaloby pre týranie osoby žijúcej v spoločnom obydli, ktorá bola podaná na základe lživjej svedeckej výpovede žalovanej 1/ a syna žalobcu F. A.. Na záver žalovaný 2/ uviedol, že okresný súd

sa mal tiež zaoberať tým, či právny úkon (neuviedol však ktorý - pozn. odvolacieho súdu) vyslovene poškodzujúci jedného z manželov zodpovedá dobrým mravom a je platný.

8. Ostatné strany sa k odvolaniu žalovaného 2/ písomne nevyjadrili.

9. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) a po vykonaní pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), vrátane doplnenia, resp. zopakovania dokazovania, rozsudok okresného súdu v zmysle § 388 CSP vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 2/ zmenil tak, ako je vymedzené vo výroku tohto rozhodnutia.

10. Krajský súd uvádza/opakuje, že odvolanie bolo podané len žalovaným 2/, preto vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanou 1/ nadobudol rozsudok právoplatnosť (§ 367 ods. 2 CSP). Túto skutočnosť odvolací súd vyjadril „konštatačným“ výrokom, v zmysle ktorého rozsudok okresného súdu o uložení povinnosti žalovanej 1/ zostal nedotknutým, vrátane nadväzujúceho výroku o nároku na náhradu prvoinštančného konania medzi žalobcom a žalovanou 1/. Solidarnosť medzi dlžníkmi zostala zachovaná len v rozsahu, v ktorom povinnosť plniť dlh žalobcovi zaťažuje aj žalovaného 2/. Nedotknutým zostal i odvolaním nenapadnutý výrok o čiastočnom zastavení konania.

11. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že (aj) v zmysle „Veľkého komentára“ CSP (str. 263) v prípade pasívnej solidarity ide spravidla o samostatné procesné spoločenstvo. To znamená, že v dôsledku podania odvolania len jedným zo solidárnych dlžníkov (v súdnej veci žalovaným 2/) nedochádza k odvolaciemu prieskumu „celého“ výroku, t.j. aj výroku dopadajúceho na ďalšieho solidárneho dlžníka (v súdnej veci na žalovanú 1/). Predmetný záver bol zadaný už v staršej civilnoprávnej judikatúre (R 22/1953, R 58/1969); rovnako i novšia judikatúra (R 35/2002) vychádza z toho, že pri pasívnej solidarite ide o samostatné procesné spoločenstvo. Dotknuté stanovisko je naďalej dlhodobo plne rešpektované v českej judikatúre (napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 20 Cdo 2599/98, či 20 Cdo 670/2006, alebo 33 Cdo 2537/2014) a tiež v odbornej literatúre (napr. Bureš, Drápal, Krčmář a kol; Občanský soudní řád, Komentář I. díl, 7. vydání, Praha C.H. Beck, 2006, strana 398). Na uvedené (z dnešného pohľadu už) „zahraničné zdroje“ odvolací súd podporne odkazuje vzhľadom na spoločnú (nielen) právnu históriu Slovenskej republiky a Českej republiky.

12. V rámci zopakovania dokazovania krajský súd na odvolacom pojednávaní oboznámil podstatný obsah listinných dôkazov, a to kúpnej zmluvy z 12.10.2010 (ktorou žalovaní 1/ a 2/ za sumu 21.000 eur nadobudli rekreačnú chatu od „P.“); potvrdení o prijatí finančných prostriedkov P. P. (dňa 24.10.2010 v sumách 2.722 eur a 125.000,- Kč; dňa 6.2.2011 v sume 3.278 eur); zmluvy o pôžičke/„smlouvy o půjčce“ medzi H. Q. a U. Q. (ktorou H. Q. požičal v hotovosti žalovanému 2/ sumu 3.278 eur na zaplatenie ďalšej časti kúpnej zmluvy P. P.); potvrdení o prijatí jednotlivých platieb žalobcom (v sumách po 2.000 eur dňa 8.12.2011, 19.8.2012 a 12.1.2014 a v sume 1.000 eur dňa 4.12.2014); zmluvou, resp. jej návrhom o zriadení záložného práva medzi žalobcom a žalovanými 1/ a 2/ (ktorá definuje výšku ročných splátok pôžičky v sume 2.312 eur a podpis žalobcu na ktorej bol overený 18.11.2010).

13. Krajský súd rozdielne od okresného súdu ustálil výšku pôžičky, ktorú poskytol žalobca žalovaným 1/ a 2/ v súvislosti s kúpou nehnuteľnosti - rekreačnej chaty. Použitie požičaných prostriedkov výlučne na zaplatenie časti kúpnej ceny za predmetnú nehnuteľnosť nebolo medzi stranami sporné. Z potvrdení o platbách, resp. o prevzatí sumy, ktoré vyplácali žalovaní (bezprostredne fyzicky žalovaný 2/) predávajúcim (v ich mene P. P.), bolo preukázané, že dňa 24.10.2010 P. P. prevzal 2.722 eur a 125.000,- Kč (t.j. 5.000 eur). Zároveň z príjmového dokladu z 6.2.2011 vyplýva, že P. P. od žalovaného 2/ z titulu odpredaja chaty prevzal sumu 3.278 eur. Celkovo teda priamo žalovaný 2/ menovanému uhradil sumu 11.000 eur.

14. Vo vzťahu k „prvej časti“ - 7.722 eur - žalobca (zhodne s ním i žalovaná 1/) ani len netvrdili, že by malo ísť o prostriedky požičané od žalobcu. Žalovaný 2/ zmluvou o pôžičke („smlouvou o půjčce“) preukázal, že finančné prostriedky v rozsahu 125.000,- Kč mu požičal jeho otec H. Q.. Rovnako bezprostredne vyplateniu ďalšej sumy - 3.278 eur - predchádzala ďalšia pôžička žalovaného 2/ od jeho otca, v ktorej taktiež bolo výslovné vymedzené aj jej použitie, t.j. na zaplatenie (ďalšej) časti kúpnej ceny za rekreačnú chatu P. P..

15. Za danej dôkaznej situácie krajský súd vyhodnotil, že žalovaní 1 a 2/ (bezprostredne fyzicky prostredníctvom žalovaného 2/) uhradili v súvislosti s kúpou rekreačnej chaty časť kúpnej ceny v celkovej sume 11.000 eur (8.372 eur z pôžičiek od otca žalovaného 2/ H. Q. a 2.722 eur z financií žalovaných 1/ a

2/) z prostriedkov, ktoré nepochádzali z pôžičky od žalobcu. Tvrdenia žalovaného 2/ sú totiž podporené konkrétnymi listinnými dôkazmi, ktoré žalujúca strana relevantne (v rámci vykonania dokazovania na odvolacom pojednávaní dokonca vôbec) nespochybnila. Pokiaľ sa aj žalobca ešte v rámci konania pred okresným súdom v súvislosti s príjmovým dokladom z 6.2.2011 vyjadroval, že žalovaný 2/ zrejme účelovo oslovil P. P. a dal mu podpísať príjmový doklad týkajúci sa už v minulosti (pred reálnym vystavením dokladu) vykonanej platby, na preukázanie takéhoto tvrdenia nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu. Navrhnutiu výsluchu menovaného; osobitne, ak žalujúca strana odkazovala i na údajnú komunikáciu s ním, pritom skutočne nič nebránilo.

16. Výška sumy požičanej žalovaným 1/ a 2/ žalobcom za účelom kúpy rekreačnej chaty od rodiny P. teda predstavuje čiastku 10.000 eur (rozdiel medzi kúpnu cenou 21.000 eur a sumou 11.000 eur vyplatenou z iných prostriedkov).

17. Zhodne s okresným súdom krajský súd uzavrel, že žalovaný 2/ nepreukázal, že by sumu 3.000 eur poukázal/vrátil žalobcovi. Len veľmi všeobecné vyjadrenie, že tak učinil prostredníctvom účtu (ďalšej) dcéry žalobcu P. A., je v tomto smere nedostatočné. Predovšetkým žalovaný 2/ ani len neoznačil (nieto ešte predložil) dôkaz - prioritne písomnosť - o tom, že takúto sumu, resp. jednotlivé dielčie sumy v úhrne zodpovedajúce čiastke 3.000 eur vložil na účet menovanej dcéry žalobcu, resp. poukázal jej ich z nejakého iného (vlastného) účtu. Navyše odvolateľ v rozobranej súvislosti neuvádzal ani žiadne konkrétne verifikovateľné (najmä časové) údaje, a teda neuniesol ani bremeno tvrdenia.

18. Následne je nutné uzavrieť, že žalovaní 1/ a 2/ žalobcovi z pôžičky 10.000 eur sumu 3.000 eur nevrátili. Len pre úplnosť krajský súd dodáva/opakuje, že vrátenie sumy 7.000 eur v štyroch postupných splátkach medzi stranami sporné nebolo.

19. Taktiež zhodne s okresným súdom odvolací súd vyhodnotil aj „nepriamu obranu“ žalovaného 2/ odkazujúcu na predaj motorových vozidiel synom žalobcu. Jednak náležite skonštatoval už okresný súd, že išlo o zmluvné vzťahy medzi žalovaným 2/ a synmi žalobcu U. A. a F. A.; teda nie bezprostredne medzi žalovaným 2/ a žalobcom. Na uvedenom nič nemení fakt - bez ohľadu na otázku jeho (ne)preukázania - že kúpnu sumu vyplácal žalovanému 2/ priamo žalobca. Zároveň v danom čase - 2.12.2014 - pôžička medzi žalobcom a žalovanými 1/ a 2/ ešte nebola v celom rozsahu splatná, preto nebol dôvod, aby sa v eventuálnych širších súvislostiach zmluvného procesu medzi žalovaným 2/ a synmi žalobcu zohľadňovala aj pôžička žalobcu žalovaným 1/ a 2/, resp. jej zostatok.

20. Pokiaľ ide o výšku splátky pôžičky, krajský súd rešpektoval jej sumu uvedenú v rámci zmluvy o zriadení záložného práva; t.j. 2.213 eur ročne, splatnú k 31.12. príslušného kalendárneho roku, počnúc rokom 2011. Ide síce o „zmluvu“ žalovaným 2/ nepodpísanú, ale z faktu, že podpis žalobcu na nej bol overený ešte v roku 2010 (18.11.), je nepochybné, že sa nejedná o účelovo dodatočne „vyfabrikovanú“ písomnosť v čase, keď sa už vzťahy medzi bývalými manželmi - žalovanými 1/ a 2/ (a tým aj medzi žalovaným 2/ a žalobcom) - výrazne zhoršili. Zo žiadneho tvrdenia sporových strán nevyplýva, že by sa strany dohodli na inej výške splátky, než bola definovaná v predmetnej zmluve. Len samotná skutočnosť, že žalovaní 1/ a 2/ poukázali splátky v nižšej sume (3x po 2.000 eur a 1x 1.000 eur) nepotvrďuje existenciu konkludentnej dohody o zmene výšky splátky.

21. Následne platí, že žalovaní 1/ a 2/ boli povinní zaplatiť žalobcovi (aj) 2.213 eur do 31.12.2011, 2.213 eur do 31.12.2012 a 2.213 eur do 31.12.2013. Žaloba bola podaná dňa 20.3.2017, predmetné čiastočné plnenia je nutné - vzhľadom na žalovaným 2/ vznesenú námietku premlčania - považovať za premlčané v rozsahu 213 eur vo vzťahu ku každej z označených splátok. V zmysle § 100 ods. 1 v spojení s § 101 Obč. zák. je premlčacia lehota trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo prvýkrát vykonať, pričom zaplatenie predmetných splátok v celom ich rozsahu bolo možné po prvýkrát požadovať 1.1.2012, 1.1.2013 a 1.1.2014. Dňa 20.3.2017 teda nedoplatok časti každej dotknutej splátky v rozsahu 213 eur už bol premlčaný; celkovo tak ide o sumu 639 eur.

22. Nadväzne dlh vo vzťahu k žalovanému 2/ v úhrnne činní 2.361 eur (10.000 eur požičaná suma mínus 7.000 eur vrátených v splátkach, mínus 639 eur premlčané časti splátok), ktorú sumu krajský súd uložil žalovanému 2/ spoločne so žalovanou 1/ zaplatiť žalobcovi.

23. Splátka vo výške 2.213 eur splatná k 31.12.2014 premlčaná nie je, keďže žaloba bola podaná v lehote 3 rokov od jej splatnosti. Z danej splátky žalovaní 1/ a 2/ uhradili len sumu 1.000 eur, čiže dlh vo výške 1.213 eur zostáva neuhradený. Vzhľadom na omeškanie s dotknutou splátkou od 1.1.2015 k istine prináležia aj úroky z omeškania vo výške 5% z tejto dlžnej sumy.

24. S poukazom na ustálenie výšky dlhu vo vzťahu k žalovanému 2/ v rozsahu 2.361 eur posledná splátka, ktorá bola splatná ku dňu 31.12.2015, činila 1.148 eur (2.361 eur mínus 1.213 eur za rok 2014). Nakoľko ani táto splátka nebola uhradená v lehote, taktiež v súvislosti s ňou je daný nárok žalobcu na úroky z omeškania 5 % ročne z uvedenej sumy od 1.1.2016 do zaplatenia.

25. Krajský súd opakovane uvádza, že odvolanie podal len žalovaný 2/, preto závery vyplývajúce z odvolacieho prieskumu sa bezprostredne týkajú len jeho povinnosti voči žalobcovi. Zároveň však naďalej zostáva zachovaný solidárny charakter dlhu žalovaných 1/ a 2/ voči žalobcovi. Povinnosť zaplatiť dlh spoločne a nerozdielne však žalovaného 2/ zaťažuje len v rozsahu vyplývajúcom z tohto rozhodnutia; t.j. 2.361 eur spolu s príslušenstvom - úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.213 eur od 1.1.2015 do zaplatenia a zo sumy 1.148 eur od 1.1.2016 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 2/ bola žaloba zamietnutá.

26. Vzhľadom na zmenu rozhodnutia vo veci samej krajský súd v zmysle § 396 ods. 2 CSP rozhodoval vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 2/ o nároku na náhradu trov celého (prvoinštančného i odvolacieho) konania. Nakoľko z celkového pohľadu možno uzavrieť, že miera úspechu žalobcu a žalovaného 2/ bola približne rovnaká, odvolací súd vyslovil, že vo vzťahu medzi týmito sporovými stranami žiadna z nich nemá nárok na náhradu trov konania.

27. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 CSP. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.